

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 665

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Sâmbătă, 16 decembrie 2000

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
DECRETE				
535.	1-2	Decizia nr. 230 din 16 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) și ale art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.....	10-11	
544.	2	Decizia nr. 234 din 21 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, aprobată cu modificări prin Legea nr. 89/1999.....	12-13	
545.	3	Decizia nr. 248 din 23 noiembrie 2000 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 din Codul muncii.....	13-14	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 145 din 14 iulie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală.....	3-6	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
Decizia nr. 186 din 10 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (4) din Legea nr. 55/1995 pentru accelerarea procesului de privatizare....	7-8	1.269.	— Hotărâre privind completarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 456/2000 pentru aprobarea Planului de acțiune al Programului guvernamental pe anul 2000 și pe perioada 2001—2004.....	14-16
Decizia nr. 191 din 12 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 6 lit. a) din Codul de procedură penală.....	8-9	1.271.	— Hotărâre pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 81/1999 privind înființarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare și Încercări pentru Electrotehnică — ICMET Craiova.....	16

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea unor decorații naționale personalului din subordinea Serviciului de Protecție și Pază

În temeiul art. 94 lit. a) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și al art. 4 alin. (1), al art. 6 lit. A pct. I, II și III, lit. B pct. I, II și III și al art. 11 alin. (1) și (2) pct. I și V din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României,

la propunerea directorului Serviciului de Protecție și Pază,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Pentru servicii deosebite în conceperea și organizarea activităților de informație și protecție, de Ziua Națională a României se conferă Ordinul național *Steaua României* persoanelor menționate în anexa nr. 1.

Art. 2. — Pentru servicii deosebite în conceperea și organizarea activităților de informație și protecție, de Ziua Națională a României se conferă Ordinul național *Serviciul Credincios* persoanelor menționate în anexa nr. 2.

Art. 3. — Pentru servicii deosebite în conceperea și organizarea activităților de informație și protecție, de Ziua Națională a României se conferă Ordinul național *Pentru Merit* persoanelor menționate în anexa nr. 3.

Art. 4. — Pentru rezultatele deosebite în activitate și devotamentul față de instituțiile statului de drept, de Ziua Națională a României se conferă Crucea națională *Serviciul Credincios* persoanelor menționate în anexa nr. 4.

Art. 5. — Pentru rezultatele deosebite în activitate și devotamentul față de instituțiile statului de drept, de Ziua

Națională a României se conferă Medalia națională *Serviciul Credincios* persoanelor menționate în anexa nr. 5.

Art. 6. — Pentru rezultatele deosebite în activitate și devotamentul față de instituțiile statului de drept, de Ziua Națională a României se conferă Medalia națională *Pentru Merit* persoanelor menționate în anexa nr. 6.

Art. 7. — Anexele nr. 1—6*) fac parte integrantă din prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

București, 1 decembrie 2000.
Nr. 535.

*) Anexele nr. 1—6 se publică ulterior.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Armatei* pentru ofițerii din Serviciul de Protecție și Pază

În temeiul art. 94 lit. a) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și al art. 4 alin. (1), alin. (2) lit. c) și alin. (4), al art. 10 pct. 3, al art. 11 pct. IX din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, la propunerea directorului Serviciului de Protecție și Pază,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se conferă Semnul onorific *În Serviciul Armatei*, pentru 15 ani de activitate și rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, ofițerilor prevăzuți în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se conferă Semnul onorific *În Serviciul Armatei*, pentru 20 de ani de activitate și rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, ofițerilor prevăzuți în anexa nr. 2.

Art. 3. — Se conferă Semnul onorific *În Serviciul Armatei*, pentru 25 de ani de activitate și rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, ofițerilor prevăzuți în anexa nr. 3.

Art. 4. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul decret.

Art. 5. — Prezentul decret intră în vigoare la data de 1 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

București, 1 decembrie 2000.
Nr. 544.

*) Anexele nr. 1—3 se publică ulterior.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Armatei*
pentru maiștrii militari și subofițerii din Serviciul de Protecție și Pază**

În temeiul art. 94 lit. a) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și al art. 4 alin. (1), alin. (2) lit. c) și alin. (4), al art. 10 pct. 4, al art. 11 pct. IX din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, la propunerea directorului Serviciului de Protecție și Pază,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se conferă Semnul onorific *În Serviciul Armatei*, pentru 15 ani de activitate și rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, maiștrilor militari și subofițerilor prevăzuți în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se conferă Semnul onorific *În Serviciul Armatei*, pentru 20 de ani de activitate și rezultate meritorii

în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, maiștrilor militari și subofițerilor prevăzuți în anexa nr. 2.

Art. 4. — Anexele nr. 1*) și 2*) fac parte integrantă din prezentul decret.

Art. 5. — Prezentul decret intră în vigoare la data de 1 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

București, 1 decembrie 2000.
Nr. 545.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică ulterior.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A N r. 145

din 14 iulie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a)
din Codul de procedură penală**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Oacheș Anghelescu în Dosarul nr. 7.389/1999 al Judecătoriei Focșani, județul Vrancea.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 11 mai 2000 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 6 iunie 2000, apoi la 13 iunie 2000, la 15 iunie 2000, la 27 iunie 2000, la 6 iulie 2000 și, în final, la 14 iulie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 7.389/1999, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de inculpatul Vasile Oacheș Angheliescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, întrucât încalcă dreptul la apărare prevăzut la art. 24 din Constituție, precum și dispozițiile art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii. Referindu-se la situația sa, autorul excepției arată că, fiind bolnav, nu se poate prezenta în instanță, iar avocatul pe care l-a angajat nu îl poate reprezenta, deoarece pentru infracțiunea de fals intelectual pentru care a fost trimis în judecată legea prevede pedeapsa cu închisoare de la 6 luni la 5 ani, iar conform art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, reprezentarea nu este posibilă. Autorul mai menționează că, potrivit alineatului ultim al art. 174 din Codul de procedură penală, celelalte părți din procesul penal pot fi întotdeauna reprezentate, ceea ce constituie, în opinia autorului excepției, un tratament discriminatoriu pentru inculpat.

Judecătoria Focșani, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, deoarece imposibilitatea apărătorului de a-l reprezenta pe inculpat nu rezultă din neconstituționalitatea art. 174 din Codul de procedură penală. Aceste dispoziții trebuie să fie interpretate ca o garanție procesuală de care beneficiază inculpatul, reprezentarea sa în fața primei instanțe fiind permisă numai în cazul infracțiunilor mai puțin grave, fără consecințe deosebite pentru inculpat. Prevederile art. 174 din Codul de procedură penală nu contravin art. 24 din Constituție, referitor la dreptul la apărare, ci constituie o garanție a acestui drept fundamental, fiind firesc ca inculpatul să participe personal la judecata în primă instanță.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, susține că prezența inculpatului la termenele la care se soluționează cauza constituie o garanție procesuală, iar nu o atingere a dreptului la apărare consacrat de art. 24 din Constituție. Condițiile de publicitate, oralitate și contradictorialitate în care are loc ședința de judecată, pe de o parte, oferă inculpatului posibilitatea realizării unei apărări adecvate, iar pe de altă parte, oferă instanței posibilitatea de a-și forma o convingere despre personalitatea inculpatului, fapt ce va contribui la individualizarea pedepsei de către instanță. Totodată nu se poate susține nici ideea că prevederile art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Reprezentarea inculpatului de către avocat sau de către o altă persoană în ședința de judecată este permisă în cauzele în care fapta dedusă judecării prezintă un pericol

social mai redus, pedeapsa prevăzută de lege fiind amenda sau închisoarea de cel mult un an, când soluționarea cauzei se poate face și în lipsa acestuia. Se mai arată că și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 484 din 2 decembrie 1997, precum și prin Decizia nr. 34 din 4 martie 1999, s-a pronunțat în sensul că „textul legal atacat constituie o garanție a acestor drepturi fundamentale, întrucât inculpatul nu este împiedicat să fie asistat de un apărător, dar prezența sa personală este socotită necesară și utilă pentru lămurirea tuturor aspectelor în raport cu care instanța se poate pronunța”. În consecință, se arată că dispozițiile art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală nu contravin nici dispozițiilor art. 16 alin. (1) și nici celor ale art. 24 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate are ca obiect dispozițiile art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*În cursul judecării inculpatul poate fi reprezentat:*

a) la judecarea cauzei în primă instanță ori la rejudecarea ei după desființarea hotărârii în apel sau după casare de către instanța de recurs, numai dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta supusă judecării este amenda sau închisoarea de cel mult un an;”

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții legale care îi interzic dreptul de a fi reprezentat în instanță de către apărătorul ales, în condițiile în care, din cauza sănătății, nu se poate prezenta personal la proces, sunt contrare prevederilor art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul la apărare, precum și prevederilor art. 16 din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi.

Textele constituționale considerate ca fiind încălcate prin dispozițiile legale criticate sunt următoarele:

— Art. 24: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”;*

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”*

1. Examinând aceste susțineri, Curtea Constituțională reține că s-a pronunțat în mai multe rânduri asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, respingând de fiecare dată aceste excepții, fie ca fiind inadmisibile, fie ca fiind neîntemeiate. Astfel, prin Decizia nr. 484 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998, Curtea a respins ca fiind inadmisibilă, în temeiul art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a

dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de apărătorul din oficiu al inculpatului, care, nefiind reprezentantul acestuia, nu avea calitatea de parte. Prin Decizia nr. 34 din 4 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 2 iulie 1999, Curtea a respins, de asemenea, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții, ridicată de apărătorul inculpatului în lipsa acestuia, decizia fiind adoptată însă, de această dată, cu opinia separată a 4 judecători, care au considerat că excepția de neconstituționalitate ridicată de apărătorul inculpatului, chiar în cazul în care acesta, potrivit legii, nu poate fi reprezentat, trebuia să fie examinată în fond, iar nu să fie respinsă *de plano*, ca fiind inadmisibilă. În fine, prin Decizia nr. 16 din 27 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 20 iunie 2000, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, însă nu ca fiind inadmisibilă, precum în deciziile anterioare, ci ca fiind neîntemeiată, deci după examinarea ei în fond. Soluția Curții s-a întemeiat, în principal, pe argumentul că interzicerea reprezentării inculpatului la judecarea cauzei în primă instanță ori la rejudecarea ei după desființarea hotărârii de către instanța de apel sau de recurs, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an, nu numai că nu constituie o îngrijire a dreptului constituțional al inculpatului la apărare, dar reprezintă chiar o garanție pentru realizarea acestui drept, întrucât îi creează inculpatului posibilitatea de a da explicații instanței și de a-și dovedi nevinovăția. A fost înlăturată, de asemenea, obiecția privind încălcarea principiului egalității în drepturi, cu argumentul că limitarea dreptului inculpatului de a fi reprezentat în cazurile prevăzute de lege privește pe toți destinatarii legii aflați în situațiile respective, fără discriminări. În esență, prin decizia sa Curtea Constituțională a soluționat conflictul dintre obligația inculpatului de a fi prezent personal în instanță și dreptul acestuia la apărare în favoarea celei dintâi.

2. În cauza de față inculpatul, autor al excepției, arată că, fiind internat în spital și deci în imposibilitate de a se prezenta în instanță, a angajat un apărător, însă acesta nu îl poate reprezenta, deoarece, el fiind trimis în judecată, între altele, pentru infracțiunea de fals intelectual, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an, potrivit dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) teza finală din Codul de procedură penală, reprezentarea inculpatului nu este permisă. Ridicând excepția de neconstituționalitate, el susține că dispoziția legală criticată este contrară prevederilor art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul la apărare, precum și ale art. 16 din Constituție, privitoare la egalitatea în drepturi.

Curtea reține că, spre deosebire de excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală soluționate anterior, în cauza de față autorul excepției invocă, în motivarea acesteia, imposibilitatea obiectivă a inculpatului de a se prezenta la judecarea cauzei, trăgând concluzia că interzicerea reprezentării inculpatului apare ca o restrângere nejustificată a dreptului constituțional la apărare. Față de această situație, argumentul folosit anterior pentru respingerea excepției de neconstituționalitate, în sensul că dispoziția legală, care

interzice reprezentarea inculpatului în instanță, constituie o garanție a dreptului la apărare al acestuia, apare ca discutabil. Inculpatul nu poate fi determinat să se prezinte la judecarea cauzei sale prin instituirea unei obligații pe care el nu o poate îndeplini, iar interzicerea reprezentării lui în instanță n-ar putea să nu fie privită ca o încălcare a prevederilor art. 24 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat [...]”*.

Pe de altă parte, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, vizând dreptul constituțional la apărare, iar acesta având corespondent în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care, în lumina prevederilor constituționale ale art. 11 și 20, face parte din dreptul intern, se impune examinarea excepției de neconstituționalitate și în lumina practicii jurisdicționale a Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea convenției.

Astfel, cu privire la reprezentarea inculpatului în procesul penal Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, între care figurează cele referitoare la cazurile: *„Poitrimol împotriva Franței”* (1993), *„Lala împotriva Olandei”* (1994) și *„Pelladoah împotriva Olandei”* (1994). În toate aceste cazuri Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis că interzicerea dreptului inculpatului de a fi reprezentat de apărătorul său la judecarea cauzei sale în căile de atac constituie o violare a prevederilor art. 6 pct. 1 și pct. 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în termenii cărora: *„1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil [...] de către un tribunal [...] care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa [...]”*.

3. Orice acuzat are, în special, dreptul [...] c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el [...]”. Așa cum se subliniază în hotărârea pronunțată în cazul *„Pelladoah împotriva Olandei”*, *„prezența inculpatului în instanță are o importanță capitală în interesul unui proces penal echitabil și just. În mod general, acest lucru este valabil și pentru judecarea unui apel. Dar este, de asemenea, de importanță crucială pentru echitatea sistemului penal ca acuzatul să fie apărat în mod adecvat atât în primă instanță, cât și în apel”*. Se mai arată, de asemenea, că *„În opinia Curții, acest din urmă interes prevalează. În consecință, faptul că acuzatul, deși legal citat, nu se prezintă, n-ar putea justifica, chiar în lipsa oricărei scuze, soluția ca el să fie privat de dreptul la asistența unui apărător, drept pe care i-l recunoaște articolul 6 pct. 3 din Convenție”*. Răspunzând argumentului că inculpatul nu se poate plânge de încălcarea acestui drept, atâta vreme cât apărătorul său n-a cerut Curții de apel încuviințarea de a-l apăra, Curtea Europeană a Drepturilor Omului arată că *„Orice acuzat are dreptul la asistența unui apărător. Pentru ca acest drept să aibă un caracter practic și efectiv, iar nu pur teoretic, exercitarea sa nu trebuie să fie subordonată îndeplinirii unor condiții excesiv de formaliste: revine organelor de justiție sarcina de a asigura caracterul echitabil al unui proces și, în consecință, de a veghea ca un avocat care, în mod evident, participă la proces pentru a apăra pe clientul său, în lipsa acestuia, să i se dea posibilitatea să o facă”*.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, în lumina acestei practici a Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea constată că soluția adoptată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care a reținut că există încălcarea prevederilor art. 6 pct. 1 și pct. 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în cazul interzicerii reprezentării inculpatului în căile de atac, este valabilă și în privința dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, care nu permit reprezentarea inculpatului la judecarea cauzei în primă instanță ori la rejudecarea acesteia după desființarea hotărârii în căile de atac, în cazul infracțiunilor pentru care pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea mai mare de un an. Este evident că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, și dispozițiile legale care fac obiectul excepției în cauza de față sunt contrare prevederilor art. 6 pct. 1 și pct. 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Așa cum s-a subliniat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la apărare fiind unul dintre elementele fundamentale ale unui proces echitabil, inculpatul nu poate pierde beneficiul dreptului de a fi asistat de un apărător numai prin faptul că este absent de la dezbatere. De aceea sancționarea sa prin privarea de dreptul la apărare în fața instanței nu poate fi justificată în nici un mod (cazul „*Poitrinol împotriva Franței*“, 1993).

Față de această interpretare și aplicare a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului Curtea Constituțională constată că în lumina prevederilor

constituționale ale art. 11 și 20 este necesară o reconsiderare a jurisprudenței sale cu privire la soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, în sensul că dispozițiile legale menționate, care interzic dreptul inculpatului de a fi reprezentat la judecarea cauzei în primă instanță, nu constituie o garanție, ci, dimpotrivă, o restrângere nejustificată a dreptului său la apărare. Prezența inculpatului la judecată este, într-adevăr, necesară atât în interesul general al înlăptuirii justiției, cât și în interesul individual al inculpatului care își poate exercita în mod nemijlocit dreptul la apărare. Dacă însă inculpatul nu se poate prezenta în instanță, interzicerea dreptului său de a fi reprezentat de un avocat constituie o încălcare a dreptului la apărare. În consecință, dispoziția „[...] numai dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta supusă judecării este amenda sau închisoarea de cel mult un an“ din cuprinsul art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală este neconstituțională, fiind contrară prevederilor art. 24 din Constituție.

În același timp, întrucât inculpatul este singurul dintre părțile din proces care, potrivit dispoziției menționate, nu poate fi reprezentat, celelalte părți putând fi întotdeauna reprezentate, dispoziția criticată vine în contradicție și cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi. Aceeași inegalitate în drepturi apare și între inculpați, în funcție de gravitatea pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, având în vedere că legea admite reprezentarea inculpatului numai dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta supusă judecării este amenda sau închisoarea de cel mult un an, interzicându în celelalte cazuri.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Oacheș Angheliescu în Dosarul nr. 7.389/1999 al Judecătorei Focșani, județul Vrancea, și constată că dispoziția „numai dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta supusă judecării este amenda sau închisoarea de cel mult un an“, prevăzută la art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, este neconstituțională.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

Întrucât magistratul-asistent Laurențiu Cristescu se află în incapacitate temporară de muncă, în locul său semnează, în temeiul art. 261 din Codul de procedură civilă,

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 186

din 10 octombrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (4) din Legea nr. 55/1995 pentru accelerarea procesului de privatizare

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Mariana Trofimescu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (4) din Legea nr. 55/1995 pentru accelerarea procesului de privatizare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bermas”—S.A. Suceava în Dosarul nr. 234/2000 al Tribunalului Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților: Societatea Comercială „Bermas”—S.A. Suceava și Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat Suceava — Administrația financiară, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ridicate, ca inadmisibilă, deoarece Legea nr. 55/1995 a fost expres abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 234/2000, **Tribunalul Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (4) din Legea nr. 55/1995 pentru accelerarea procesului de privatizare**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bermas”—S.A. Suceava.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea susține că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 24 alin. (1) din Constituție, „fiind inadmisibil ca un act de control să-și producă efectele fără ca persoana (fizică sau juridică) verificată să aibă posibilitatea legală de a contesta acest act și de a se apăra”.

Tribunalul Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază excepția ca fiind neîntemeiată, arătând că „însăși acțiunea reclamantei este o dovadă în sensul că nu i-a fost afectat în nici un mod dreptul legal al acesteia de a contesta actul unui organ de control financiar, nici o instanță

judecătorească neputând refuza examinarea actului de control sub aspectul legalității acestuia”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, arată că Legea nr. 55/1995 a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, astfel că excepția este inadmisibilă, având în vedere prevederile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază, de asemenea, excepția ca inadmisibilă, deoarece Legea nr. 55/1995 a fost abrogată expres prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Examinând excepția, Curtea constată că Legea nr. 55/1995 pentru accelerarea procesului de privatizare a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 29 decembrie 1997.

Față de această situație instanța de judecată avea obligația să constate că dispoziția legală atacată a fost abrogată și, pe cale de consecință, printr-o încheiere motivată, să respingă excepția ca inadmisibilă, în temeiul art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Așa fiind, Curtea reține că, potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea prevederilor dintr-o lege sau ordonanță, numai dacă acestea sunt în vigoare...*”.

Deoarece în speță sesizarea s-a făcut ulterior abrogării Legii nr. 55/1995 (prin Încheierea din data de 21 aprilie 2000), Curtea constată, în temeiul art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, că excepția este inadmisibilă, urmând să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (4) din Legea nr. 55/1995 pentru accelerarea procesului de privatizare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bermas”—S.A. Suceava în Dosarul nr. 234/2000 al Tribunalului Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2000.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 191

din 12 octombrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 6 lit. a) din Codul de procedură penală

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 6 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Clement Mihăilă în Dosarul nr. 1.113/1999 al Judecătoriei Răducăneni, județul Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile: Clement Mihăilă, Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat Iași și Societatea Comercială „Varclacs”—S.R.L. Iași. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile art. 163 alin. 6 lit. a) din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, deoarece prevăd obligativitatea luării măsurilor asigurătorii în cazul în care prin infracțiune s-a produs o pagubă uneia dintre unitățile la care se referă art. 145 din Codul penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului reține:

Prin Încheierea din 1 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.113/1999, **Judecătoria Răducăneni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 163 alin. 6 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Clement Mihăilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul ei susține că dispozițiile art. 163 alin. 6 lit. a) din Codul de procedură penală, prin instituirea obligativității luării măsurii asigurătorii în cazul în care prin infracțiune s-a adus o pagubă uneia dintre unitățile la care se referă art. 145 din Codul penal, fără deosebire dacă este sau nu parte civilă constituită, încalcă principiul ocrotirii în mod egal a proprietății private, indiferent de titular, consacrat de art. 41 alin. (2) din Constituție. Se arată că în jurisprudența Curții Constituționale au fost declarate neconstituționale acele dispoziții legale care prevedeau condiții diferite pentru punerea în mișcare a acțiunii penale (din oficiu sau doar la plângerea prealabilă a persoanei vătămate) în funcție de titularul dreptului de proprietate lezat prin infracțiune, evocându-se în acest sens deciziile nr. 177/1998, nr. 5/1999 și nr. 165/1999. Se mai invocă în susținerea excepției și Decizia Curții Constituționale nr. 80/1999, prin care au fost declarate neconstituționale dispozițiile art. 17 alin. 1 și 3, precum și ale art. 18 alin. 2 din Codul de procedură penală, referitoare la pomnirea și la exercitarea din oficiu a acțiunii civile atunci când persoana vătămată este o unitate dintre cele la care se referă art. 145 din Codul penal, chiar dacă aceasta nu s-a constituit parte civilă.

Judecătoria Răducăneni, exprimându-și opinia, pentru identitate de motiv cu cele susținute de autorul excepției și bazându-se pe considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 80 din 20 mai 1999, apreciază că excepția ridicată este întemeiată în parte. Precizează totodată că în speță măsura asigurătorie a fost dispusă la cererea părții civile, Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat Iași, pentru acoperirea pagubei estimate la peste 63 de milioane lei.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată, întrucât, „Raportând art. 163 alin. 6 lit. a) la art. 41 alin. (2) din Constituție, se constată că, într-adevăr, nu se poate proteja în mod echitabil proprietatea privată, atâta timp cât se pot institui măsuri asigurătorii chiar și în cazul în care una dintre unitățile la care se referă art. 145 din Codul penal nu s-a constituit ca parte civilă“. În acest sens se invocă Decizia nr. 80/1999 a Curții Constituționale, prin care au fost declarate neconstituționale dispozițiile art. 17 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală cu privire la exercitarea din oficiu a acțiunii civile și la dispunerea din oficiu a reparării pagubei suferite de vreuna dintre unitățile la care se referă art. 145 din Codul penal, și se conchide că „În urma acestei decizii dispozițiile din Codul de procedură penală trebuie interpretate în sensul că și unitatea păgubită trebuie să se constituie ca parte civilă și, atunci când este interesată, să solicite organelor judiciare instituirea măsurilor asigurătorii“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Critica de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 163 alin. 6 lit. a) din Codul de procedură penală, potrivit cărora: „*Luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie:*

a) în cazul în care prin infracțiune s-a adus o pagubă uneia din unitățile la care se referă art. 145 din Codul penal, fără deosebire, dacă este sau nu parte civilă constituită;“.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 6 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Clement Mihăilă în Dosarul nr. 1.113/1999 al Judecătoriei Răducaneni, județul Iași.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2000.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Autorul excepției consideră că acest text contravine prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, care prevăd: „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.*“

Curtea constată că în cauză este incidentă doar prima teză a normei constituționale citate. Analizând argumentele invocate de autorul excepției în lumina acestui text constituțional, Curtea reține că luarea diferențiată a măsurii asigurătorii, în vederea reparării pagubei cauzate prin infracțiune unei persoane fizice sau juridice în funcție de persoana păgubită prin infracțiune, în mod obligatoriu și din oficiu sau doar la cererea părții civile, așa cum dispune art. 163 alin. 6 lit. a) din Codul de procedură penală, reprezintă o ocrotire diferențiată, discriminatorie a proprietății private, contrară prevederilor art. 41 alin. (2) teza întâi din Constituție.

În același sens, dar cu referire la condițiile cerute de Codul penal pentru punerea în mișcare a acțiunii penale în cazul unor infracțiuni contra patrimoniului, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 177 din 15 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, a statuat că stabilirea de condiții diferite, în funcție de titularul proprietății private, înseamnă o ocrotire discriminatorie a acestei proprietăți și, prin urmare, dispozițiile legale respective sunt neconstituționale. Aceleași motive de neconstituționalitate au fost reținute și în Decizia nr. 5 din 4 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 5 martie 1999.

Luarea măsurii asigurătorii, indiferent dacă este sau nu constituită parte civilă, reprezintă un act de exercitare din oficiu a acțiunii civile, posibilitate prevăzută anterior la art. 17 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, dispoziții legale constatate, de asemenea, ca fiind neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 80 din 20 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 14 iulie 1999.

Considerentele ce au stat la baza soluțiilor anterioare ale Curții Constituționale, pronunțate în cauze similare, dar cu referire la alte dispoziții legale, sunt valabile și în prezenta cauză, astfel că excepția urmează să fie admisă.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 230

din 16 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) și ale art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) și ale art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Lucia Anastasiu în Dosarul nr. 3.281/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților (Lucia Anastasiu și Societatea Comercială „Carpați Proiect” — S.A. București), față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată se acordă cuvântul, pe fond, reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.281/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) și ale art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 79 alin. (1) și cele ale art. 80 din Legea nr. 168/1999, prin instituirea unei singure căi de atac, cea a recursului, împotriva sentințelor pronunțate în litigiile de muncă îngădesc exercițiul dreptului de acces la justiție prevăzut la art. 21 din Constituție. Aceleași dispoziții legale, se arată în continuare, îngădesc și exercițiul dreptului la apărare, prevăzut la art. 24 din Constituție, deoarece în calea de atac a recursului se pot folosi, ca probe noi, doar înscrisurile, iar nu și alte probe, așa cum permite calea de atac a apelului. De asemenea, se susține că prin aplicarea dispozițiilor legale invocate litigiilor declanșate anterior intrării acestora în vigoare este încălcat principiul neretroactivității legii, consacrat la art. 15 alin. (2) din Constituție.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia, în conformitate cu dispozițiile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, apreciază că excepția

de neconstituționalitate nu este întemeiată, „având în vedere că și alte litigii cu grad asemănător de dificultate beneficiază doar de două grade de jurisdicție, respectiv judecata în fond și recursul. Prin eliminarea căii de atac a apelului părțile nu sunt prejudiciate, beneficiind de o judecată justă și corectă”. În opinia instanței dispozițiile legale criticate răspund nevoii de soluționare cu celeritate a litigiilor legate de raporturi de muncă.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât „nu conțin nici o prevedere cu caracter de retroactivitate”, iar potrivit dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1999 pentru organizarea judecătorească, hotărârile judecătorești pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 168/1999 rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de lege sub care au fost pronunțate. Dispozițiile legale respective, se arată în același punct de vedere, nu contravin nici prevederilor art. 21 și 24 din Constituție, „întrucât accesul liber la justiție și dreptul la apărare presupun accesul la mijloacele procedurale prin care se îndeplinește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului”. În susținerea punctului de vedere exprimat se invocă Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994, precum și deciziile Curții Constituționale nr. 60/1993 și nr. 38/1998.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă:

— Art. 79 alin. (1): „*Hotărârile instanței de fond sunt definitive.*”

— Art. 80: „*Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării hotărârii pronunțate de instanța de fond.*”

Normele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate sunt următoarele:

— Art. 15 alin. (2): „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.*”;

— Art. 21 alin. (1): „*Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*”;

— Art. 24 alin. (1): „*Dreptul la apărare este garantat.*”

Examinând textele de lege criticate, Curtea nu poate reține încălcarea principiului neretroactivității legii, înscris la art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât ele nu dispun pentru trecut, ci doar pentru viitor. Aceste dispoziții legale, constituind reguli procedurale, sunt de imediată aplicabilitate, dar nu produc efecte retroactive. În acest sens sunt semnificative și dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 17 noiembrie 1999, potrivit căreia „*Cauzele care au ca obiect judecarea în fond a unor litigii de muncă, aflate pe rolul judecătorilor, vor fi trecute la completele care judecă conflictele de muncă și litigiile de muncă din cadrul judecătoriei respective, imediat după înființarea acestora.*

Apelurile declarate până la data înființării noilor instanțe, precum și cele aflate în curs de judecată vor fi soluționate de instanțele legal sesizate.

Recursurile declarate sau aflate în curs de judecată vor fi trecute la secțiile care judecă conflicte de muncă și litigii de muncă din cadrul tribunalelor.”

Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu îngreunesc nici exercițiul dreptului de acces liber la justiție. Constituția nu conține nici o dispoziție cu privire la gradele de jurisdicție pe care trebuie să le parcurgă procesele până la adoptarea soluției finale. Constituția reglementează accesul general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime (art. 21), precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești (art. 128). Stabilirea naturii, a numărului și a condițiilor concrete de exercitare a căilor de atac se face prin reglementări procedurale, a căror elaborare intră în

competența legiuitorului, potrivit dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Constituție.

În acest sens jurisprudența Curții Constituționale este constantă, statuând că „este de competența exclusivă a organului legislativ instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești și modalitatea de exercitare a căilor de atac, iar principiul accesului liber la justiție presupune tocmai posibilitatea celor interesați de a le exercita” (Decizia nr. 45 din 23 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999). Curtea, prin Decizia Plenumului nr. 1/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a stabilit că „accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, deoarece competența și procedura sunt stabilite de lege”.

Cele stabilite de Curtea Constituțională prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față, neexistând elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței sale.

Curtea nu poate reține, ca fiind întemeiate, nici susținerile autorului excepției în sensul că dispozițiile legale criticate îngreunesc sau restrâng dreptul la apărare al părților, prin faptul că hotărârile primei instanțe, pronunțate în soluționarea conflictelor sau a litigiilor de muncă, pot fi atacate doar cu recurs. Toate părțile procesului își pot exercita dreptul la apărare fără nici o îngreunire atât în fața instanței de fond, cât și în fața celei de recurs. Sub acest aspect sunt de reținut și dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, potrivit căreia „*Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.*”

Este adevărat că, potrivit dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă, „*În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor*”, dar nelegalitatea sau netemeinicia unei hotărâri ori necesitatea administrării de noi probe se poate demonstra și pe baza probelor deja administrate în cauză și, eventual, prin noi probe constând în înscrisuri, iar potrivit dispozițiilor art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999, „*În caz de admitere a recursului, instanța va judeca în fond cauza*”, fază în care poate fi administrată orice probă legală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) și ale art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Lucia Anastasiu în Dosarul nr. 3.281/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 234

din 21 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, aprobată cu modificări prin Legea nr. 89/1999

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, aprobată cu modificări prin Legea nr. 89/1999, excepție ridicată de Federația Independentă a Sindicatelor Mișcare Comercial din Transporturile Feroviare în Dosarul nr. 880/2000 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile: Federația Independentă a Sindicatelor Mișcare Comercial din Transporturile Feroviare și Societatea de Servicii și Management Feroviar „S.M.F.” — S.A. din București. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, deși legal sesizată, Curtea Constituțională nu poate soluționa excepția așa cum a fost ridicată, deoarece rezolvarea litigiului nu depinde de dispozițiile legale criticate ca fiind neconstituționale. Se solicită, în temeiul art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, respingerea excepției ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 880/2000, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/1998, aprobată cu modificări prin Legea nr. 89/1999.** Excepția a fost ridicată de Federația Independentă a Sindicatelor Mișcare Comercial din Transporturile Feroviare, pârâtă într-o cauză civilă ce are ca obiect acțiunea în constatarea nelegalității declanșării grevei de avertisment din data de 6 decembrie 1999 și a grevei generale din 9 decembrie 1999.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 72, ale art. 107 alin. (3) și ale art. 114, deoarece un domeniu precum cel al transporturilor pe căile ferate și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române nu poate fi reglementat juridic decât printr-o lege organică, iar nu pe calea unei ordonanțe guvernamentale.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că, întrucât „în cauză, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/1998 emisă la data de 7 iulie 1998 a fost publicată în Monitorul Oficial la 8 iulie 1998, nefiind depusă la

Parlament spre aprobare înainte de publicare, se contravine dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituția României“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că „Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, precum și Legea nr. 89/1999 pentru aprobarea acestei ordonanțe de urgență sunt constituționale“.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că sub aspectul reglementării domeniului circulației pe căile ferate și al reorganizării Societății Naționale a Căilor Ferate Române emiterea ordonanței de urgență este în concordanță cu prevederile art. 114 alin. (4) din Constituție.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și cel al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate are ca obiect dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 8 iulie 1998), aprobată cu modificări prin Legea nr. 89/1999 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 1 iunie 1999).

Autorul excepției consideră că dispozițiile acestui act normativ contravin prevederilor constituționale ale art. 72, care reglementează categorii de legi, ale art. 107 alin. (3), privind actele Guvernului, precum și celor ale art. 114, referitoare la delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că rezolvarea litigiului nu depinde de dispozițiile legale criticate, deoarece condițiile ce trebuie îndeplinite pentru declanșarea unei greve de către personalul angajat nu sunt reglementate de aceste dispoziții, ci de cele ale Legii nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, conform căreia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei*“,

dispoziții coroborate cu cele ale alin. (6) al aceluiași articol („*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța o respinge printr-o încheiere moti-*

vată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.”), rezultă că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, aprobată cu modificări prin Legea nr. 89/1999, excepție ridicată de Federația Independentă a Sindicatelor Mișcare Comercial din Transporturile Feroviare în Dosarul nr. 880/2000 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 248

din 23 noiembrie 2000

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 din Codul muncii

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 din Codul muncii, excepție ridicată de Gheorghe Albu în Dosarul nr. 3.709/2000 al Curții de Apel Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile (Gheorghe Albu și Societatea Comercială „Fortus” — S.A. din Iași), față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 iulie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.709/2000, **Curtea de Apel Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 din Codul muncii**, excepție ridicată de recurentul-contestator Gheorghe Albu într-un litigiu de muncă aflat în recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 67 din Codul muncii încalcă prevederile constituționale ale art. 38 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1), referitoare la protecția socială a muncii și, respectiv, la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Curtea de Apel Iași, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile art. 67 din Codul muncii nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 38 alin. (2) din Constituție și, prin urmare, excepția ridicată este neîntemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece, pe de o parte, textul de lege criticat, reglementând păstrarea aceluiași condiții juridice pe care le-a avut salariatul înainte de delegare, detașare sau de trecerea temporară într-o altă muncă, nu instituie un tratament juridic discriminatoriu între salariați, iar pe de altă parte, nu este încălcat nici art. 38 alin. (2) din Constituție referitor la dreptul salariaților la protecția socială a muncii, întrucât „*instituirea păstrării funcției avute și a salariului corespunzător acestei funcții constituie tocmai expresia dreptului la protecția socială a muncii*”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 67 din Codul muncii, potrivit cărora: „(1) *Pe*

durata delegării, detașării sau trecerii temporare într-o altă muncă decât cea prevăzută în contractul de muncă cel în cauză își păstrează funcția și salariul avute anterior.

(2) Când detașarea sau trecerea temporară în altă muncă se face la o muncă pentru care este stabilit un salariu mai mare, persoana detașată sau trecută temporar în altă muncă are dreptul la acest salariu în condițiile prevăzute de lege.

Autorul excepției consideră că acest text de lege încalcă următoarele prevederi constituționale:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”;

— Art. 38 alin. (2): „*Salariații au dreptul la protecția socială a muncii. Măsurile de protecție privesc securitatea și igiena muncii, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim pe economie, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții grele, precum și alte situații specifice.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 67 din Codul muncii sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece nu încalcă principiul egalității cetățeni-

lor și nu instituie privilegii sau discriminări. Toți salariații delegați, detașați sau trecuți temporar în altă muncă, în sensul dispozițiilor legale criticate, beneficiază de tratament juridic identic. Păstrarea de către acești salariați a funcțiilor și a salariilor avute anterior demonstrează tratamentul lor juridic egal și în raport cu ceilalți salariați care nu au fost delegați sau detașați, ci menținuți la locul de muncă inițial.

Curtea nu poate reține nici îngrădirea exercițiului dreptului la protecția socială a muncii, întrucât păstrarea funcției și a salariului avute anterior sau chiar plata unui salariu mai mare în cazul în care noua muncă este mai bine remunerată constituie garanții legale ale dreptului la protecția socială a muncii, drept consfințit în art. 38 alin. (2) din Constituție.

Motivele concrete susținute de autorul excepției, vizând situația sa personală, sunt probleme de aplicare a legii ce nu aparțin competenței instanței constituționale, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992, republicată, conform căreia „[...] Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțeleșului său contrar Constituției”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 din Codul muncii, excepție ridicată de Gheorghe Albu în Dosarul nr. 3.709/2000 al Curții de Apel Iași.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

**privind completarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 456/2000
pentru aprobarea Planului de acțiune al Programului guvernamental pe anul 2000
și pe perioada 2001—2004**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Planul de acțiune al Programului guvernamental pe anul 2000 și pe perioada 2001—2004, prevăzut în anexa la Hotărârea Guvernului nr. 456/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266

din 13 iunie 2000, se completează cu acțiunile specifice obiectivelor din domeniul „Politica științei și cercetării”, după cum urmează:

„Politica științei și cercetării

„DOMENIUL Politica științei și cercetării	OBIECTIVE	ACȚIUNI	PERIOADA
Politici în domeniul cercetării științifice, dezvoltării tehnologice și inovării (CDI)	• Dezvoltarea capacității de cercetare și creșterea contribuției activităților de CDI la dezvoltarea economică	• Dezvoltarea calitativă a infrastructurii de cercetare-dezvoltare: — Finanțarea instalațiilor de importanță națională; — Atragerea de fonduri investiționale pentru dotarea rețelelor de laboratoare de cercetare și a infrastructurii de cercetare; — Promovarea dezvoltării centrelor de excelență; — Dezvoltarea infrastructurii de calcul și comunicație în organizațiile de CDI; • Dezvoltarea activităților de CDI prin programe naționale aliniate la sau integrate în programele europene (Programul „Orizont 2000”, programele de cercetare fundamentală ale AR, Planul național de CDI, granturile AR, ANSTI, MEN).	2000—2004 2000—2004 2000—2004 2000—2003 2000—2004 2000—2004
Politici în domeniul cercetării științifice, dezvoltării tehnologice și inovării (CDI)	• Dezvoltarea și perfecționarea capacității de difuzie și absorbție a rezultatelor cercetării în mediul economic și social	• Îmbunătățirea capacității de absorbție și difuzie a CDI în mediul economic și social: — Planul național de CDI (PNCDI); — Stimularea cercetării în firmele autohtone, în special în întreprinderile mici și mijlocii; — Dezvoltarea rețelelor de informare-documentare și a suportului tehnologic pentru întreprinderile mici și mijlocii; — Promovarea centrelor de transfer tehnologic, a parcurilor tehnologice;	2000—2004 2000—2004 2000—2004 2001—2004 2000—2004
Politici în domeniul cercetării științifice, dezvoltării tehnologice și inovării (CDI)	• Dezvoltarea resurselor umane și creșterea atractivității și a vizibilității domeniului cercetării științifice și tehnologice	• Promovarea colaborărilor internaționale, armonizarea cu programele Uniunii Europene de CD și creșterea mobilității cercetătorilor; • Program de dezvoltare a infrastructurilor informaționale de CD (RNC) și a MEN (RoEduNet) și de creștere a gradului lor de interconectare; • Promovarea vizibilității și a percepției publice a domeniului CDI; • Programe de perfecționare a practicilor manageriale; • Stimularea centrelor de cercetare virtuală; • Program de perfecționare prin activități doctorale și postdoctorale în centre de excelență din sistemul AR; MEN și din sistemul de Institute Naționale de CD; • Programe de dezvoltare și de protecție a resurselor umane din CD și de creștere a atractivității domeniului; • Programe de formare continuă în activități CD.	2000—2004; 2000—2004 2000—2004 2001—2004 2000—2004 2000—2004 2001—2004
Reconstrucție instituțională	• Îmbunătățirea cadrului legislativ-instituțional, prin alinierea la standardele Uniunii Europene	• Adoptarea legilor cercetării și a statutului cercetătorului; • Înființarea Consiliului de evaluare instituțională; • Legea de restructurare instituțională a sistemului CDI; • Promovarea și stimularea utilizării Fondurilor de investiții străine directe (legături între cercetarea autohtonă și transferurile tehnologice încorporate în investiții); • Extinderea sistemului de conducere a doctoratelor și conectarea programelor doctorale la cele europene; • Îmbunătățirea cadrului legislativ de protecție a rezultatelor CD; • Perfecționarea cadrului legislativ de finanțare instituțională.	2001—2002 2001 2001 2001 2000 2001 2001
Finanțarea activității de CDI	• Dezvoltarea mecanismelor de finanțare și orientare a CD și politici de atragere a resurselor destinate cercetării	• Înființarea Fondului de risc pentru aplicarea rezultatelor cercetării; • Înființarea Fondului de garantare a participării la licitații a organizațiilor CD; • Extinderea rolului Fundației Naționale pentru Știință și Artă; • Înființarea Fondului și a Fundației Naționale pentru Dezvoltare Tehnologică; • Creșterea finanțării prin bugetul de stat până la 4 % din PIB, prin respectarea prevederilor legale privind raportul dintre cheltuielile alocate CD și cele alocate educației (1 la 5).	2001 2001 2000—2001 2001 2000—2004
Contribuția științei și cercetării la o societate bazată pe cunoaștere	• Integrarea României în „aria europeană de cercetare” (inițiativa Uniunii Europene)	• Corelarea treptată a programelor CDI la nivel național cu programele corespunzătoare finanțate de Uniunea Europeană; • Dezvoltarea unor colaborări bilaterale destinate inițierii și susținerii unor cercetări avansate și dezvoltări în domeniul tehnologiilor înalte; • Sprijin la nivel național pentru completarea infrastructurii de informatică și de comunicații din organizațiile CDI (inclusiv noi instrumente de comunicare interactivă);	2001—2003 2001—2003 2000—2004

„DOMENIUL Politica științei și cercetării	OBIECTIVE	ACȚIUNI	PERIOADA
		<ul style="list-style-type: none"> • Programe suport ale cercetărilor multidisciplinare și de valorificare a acestora, prin produse și tehnologii destinate dezvoltării economice competitive și durabile; • Sprijin la nivel național pentru accesul la facilitățile de cercetare mari din Uniunea Europeană; • Program de recrutare și specializare a tinerilor cercetători, în contextul dimensiunii europene a carierei științifice. 	<p>2000—2004</p> <p>2001—2003</p> <p>2000—2004“</p>

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Președintele Agenției Naționale pentru Știință,
Tehnologie și Inovare,
Lányi Szabolcs
Ministrul educației naționale,
Andrei Marga

București, 7 decembrie 2000.
Nr. 1.269.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 81/1999 privind înființarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare și Încercări pentru Electrotehnică — ICMET Craiova

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 81/1999 privind înființarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare și Încercări pentru Electrotehnică — ICMET Craiova, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 18 februarie 1999, se completează după cum urmează:

1. După articolul 7 se introduce articolul 7¹ cu următorul cuprins:

„Art. 7¹ — (1) Sistemele de producere, măsurare și înregistrare a curenților de scurt circuit, sistemele de producere, măsurare și înregistrare a tensiunilor înalte, precum și sistemele de producere, măsurare și înregistrare a forțelor mari, din dotarea laboratoarelor Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare și Încercări pentru Electrotehnică — ICMET Craiova sunt instalații speciale de interes național.

(2) Agenția Națională de Știință, Tehnologie și Inovare va cuprinde în bugetul său de venituri și cheltuieli, în conformitate cu prevederile art. 13 alin. (2) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 25/1995 privind reglementarea organizării și finanțării activității de cercetare-dezvoltare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare, fondurile necesare Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare și Încercări pentru Electrotehnică — ICMET Craiova pentru finanțarea întreținerii, exploatarei și funcționării instalațiilor speciale de interes național pe care le administrează.“

2. După ultima liniuță de la articolul 4 litera A. b) din anexa nr. 2 se introduce o nouă liniuță cu următorul cuprins:

„ — editarea de traduceri și lucrări de specialitate, precum și difuzarea acestora, în condițiile legii.“

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

p. Ministrul industriei și comerțului
Constantin Isbășoiu,
secretar de stat

Președintele Agenției Naționale pentru Știință,
Tehnologie și Inovare,
Lányi Szabolcs

București, 7 decembrie 2000.
Nr. 1.271.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro